

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan - Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 sierpnia 2022 r. w Warszawie

sprawy Ł. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z udziałem zainteresowanej (...) Spółdzielni (...) w W.

o zasiłek chorobowy, zwrot nienależnie pobranego zasiłku chorobowego

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi- Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 16 grudnia 2021 r , sygn. VI U 16/21

oddala apelację.

Sygn. akt VII Ua 20/22

UZASADNIENIE

(wyroku z 11 sierpnia 2022 r.)

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2021 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie Ł. Z. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w W. z udziałem zainteresowanej (...) Spółdzielni (...) w L. o zasiłek chorobowy, zwrot nienależnie pobranego zasiłku chorobowego na skutek odwołania Ł. Z. od decyzji z dnia 16 listopada 2020 r. nr (...) zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając odwołującemu się Ł. Z. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 15 grudnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r. oraz zwolnił z obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego za wyżej wymieniony okres czasu (wyrok – k. 60 a.s.).

Sąd I instancji dokonał następujących ustaleń i rozważań w sprawie:

Odwołujący się miał 42 lata, pracował jako kierownik sklepu, magazynier, ochroniarz. Podczas pracy zajmował się rozładunkiem dostaw towarów, napojów, nabiału i warzyw. Około 15 lat temu, podczas pracy doznał urazu lewego stawu kolanowego, został zakwalifikowany do leczenia operacyjnego. Zabieg operacyjny przeprowadzony został w dniu 15 sierpnia 2015 r. W trakcie zabiegu wykonano rekonstrukcję więzadła krzyżowego przedniego ze ścięgna mięśnia półścięgnistego, częściowe usunięcie krzyżowego przedniego ze ścięgna mięśnia półścięgnistego, częściowe usunięcie łąkotki bocznej, mikrozłamania w obrębie uszkodzeń IV stopnia chrząstki stawowej. Po zabiegu operacyjnym dolegliwości bólowe lewego stawu kolanowego były nadal duże. Odbył długotrwałe leczenie rehabilitacyjne w (...).

Sąd Rejonowy ustalił, że w okresie od 15 grudnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r. odwołujący się przebywał na zwolnieniu lekarskim z związku z przebytą operacją. W trakcie zwolnienia mógł chodzić o kulach, miał specjalną ortezę, która usztywniała kolano. W badaniu (...) wykonanym w dniu 24 października 2016 r. stwierdzono chondromalację w obrębie przedziału rzepekowo - udowego, zmiany zwyrodnieniowe stawu. Stan po rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego, ciągłość więzadła jest zachowana, cechy przebitego uszkodzenia więzadła pobocznego piszczelowego, szczeliny pęknięcia w obu łąkotkach.

W czasie trwania zwolnienia lekarskiego odwołujący się chodził z synem na treningi piłkarskie. W tym samym klubie (...) zajmował się nadzorowaniem treningów bramkarskich, na prośbę prezesa klubu. Odwołujący się we wcześniejszych latach był zawodowym bramkarzem. W tym czasie pozostawali w towarzyskich relacjach, spotykali się też w Klubie na kawę. Podczas treningów korzystał z dwóch pomocników, którzy brali aktywny udział w treningach. On sam nie ćwiczył aktywnie jedynie określał rodzaj ćwiczeń i nadzorował prawidłowość ich wykonania. Formalnie zatrudniony był w klubie do 30 listopada 2015 r. Z dniem 1 grudnia 2015 r. został wyrejestrowany jako zleceniobiorca. Ostatnia wypłata za miesiąc październik 2015 r. wykazana została w deklaracji ZUS za miesiąc listopad 2015 r.

W dniu 10 kwietnia 2019 r. Odwołujący się przebył kolejną operację lewego kolana. Obecnie wymaga okresowego leczenia rehabilitacyjnego. Jest planowany do endoprotezy lewego stawu kolanowego.

Płatnik (...) (...) na podstawie zaświadczenia lekarskiego seria (...) wypłacił odwołującemu się zasiłek chorobowy za okres od 15 grudnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r. w kwocie brutto 3 500,20 zł.

Decyzją z dnia 16 listopada 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił odwołującemu się prawa do zasiłku chorobowego za okres od 15 grudnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r. oraz zobowiązał do zwrotu zasiłku za ww. okres w kwocie 3 500,20 zł na podstawie art 17 i 68 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2020 r. poz. 870 ze zm.). W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że z posiadanej dokumentacji wynika, że z tytułu umowy o pracę płatnik składek wypłacił zasiłek chorobowy za okres od 15 grudnia 2015 do 27 stycznia 2016 r. W czasie tej niezdolności do pracy odwołujący się brał jednak udział w zajęciach sportowych dotyczących treningów bramkarskich, co mogło mieć negatywny wpływ na stan jego zdrowia i mogło wydłużyć okres niezdolności do pracy. Zwolnienie lekarskie było zatem wykorzystywane niezgodnie z jego celem (decyzja - akta rentowe).

Odwołujący się złożył odwołanie od ww. decyzji.

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, aktach rentowych oraz dokumentacji medycznej, na podstawie opinii biegłego ortopedy k. 20-20v i zeznań odwołującego się k. 13 - 14 e - protokół 00:04:51 - 00:29:39. Treści i autentyczności dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy żadna ze stron nie kwestionowała toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Dokonując rozważań prawnych Sąd I instancji w pierwszej kolejności zacytował treść art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1133, 1621, 1834) wskazując, iż zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Sąd Rejonowy wskazał, iż zasiłek chorobowy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego rekompensującym zarobek utracony przez ubezpieczonego wskutek jego niezdolności do pracy spowodowanej chorobą. Zasadniczym celem zasiłku chorobowego jest kompensata utraconego przez ubezpieczonego dochodu {inaczej: rekompensata zarobku) wskutek wystąpienia u niego czasowej, przejściowej niezdolności do zarabkowania w ramach stosunku prawnego objętego ubezpieczeniem. Celem tym nie jest natomiast uzyskanie dodatkowej korzyści obok wynagrodzenia, dlatego zasiłek chorobowy wypłacany jest nie obok, ale zamiast wynagrodzenia. Zarówno warunki nabycia prawa do świadczeń, jak też wysokość tychże świadczeń i zasady ich wypłaty są sformalizowane z uwagi na: bezwzględnie obowiązujący charakter norm prawnych zawartych w przepisach prawa ubezpieczenia

społecznego, wyłączenie możliwości ich wykładani z uwzględnieniem reguł słuszności (zasad współżycia społecznego), ukształtowanie treści stosunków ubezpieczeń społecznych ex lege i niedopuszczalność zawierania co do nich ugód, powodując konieczność ich zgodnego z dosłownym brzmieniem - stosowania.

Sąd I instancji przywołał treść art. 17 ustawy zasiłkowej ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Okoliczności, o których mowa w ust. 1 ustala się w trybie określonym w art. 68 podmioty upoważnione do kontroli prawidłowości wykorzystywania zwolnień.

Zgodnie z art. 66 ust 2 ustawy zasiłkowej jeżeli świadczenie zostało pobrane nienależnie z winy ubezpieczonego lub wskutek okoliczności, o których mowa w art. 15-17 (popęlnienie umyślnego przestępstwa a zasiłek chorobowy) i art. 59 {kontrola prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy i wystawiania zaświadczeń) ust. 6 i 7, wypłacone kwoty podlegają potrąceniu z należnych ubezpieczonemu zasiłków bieżących oraz z innych świadczeń z ubezpieczeń społecznych lub ściąganiu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji lub egzekucji sądowej.

Zgodnie z art 84 ust 1 ustawy z dnia z dnia 13 października 1998 r.o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2021.423 t.j.) osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11. Odsetki, z zastrzeżeniem ust. 1a, są naliczane od dnia następującego po dniu wypłaty świadczenia do dnia spłaty. Za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia (art 84 ust 2 pkt 2 ustawy).

Sąd I instancji podniósł , że orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że wskazane w art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa dwie sytuacje (przesłanki) utraty prawa do zasiłku chorobowego mają charakter niezależny (odrębny). Wystarczy więc, że w czasie orzeczonej niezdolności do pracy ubezpieczony wykonuje "pracę zarobkową" i nie jest niezbędne badanie czy była ona niezgodna z celem zwolnienia lekarskiego. Wykonywanie pracy zarobkowej niezależnie od jej wpływu na stan zdrowia stanowi samodzielną negatywną przesłankę prawa do zasiłku (por. np. wyrok z dnia 6 lutego 2008 r., II UK 10/07, LEX nr 448871). Z drugiej strony prawo do świadczeń zostanie wyłączone w każdej sytuacji, gdy dochodzi do wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z jego celem, bez potrzeby ustalania, czy takie niezgodne z celem wykorzystywanie zwolnienia miało charakter pracy zarobkowej, czy innych czynności, podejmowanych bez zarobkowego uzasadnienia.

Zgodnie z literalnym brzmieniem art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w czasie zwolnienia lekarskiego pracownik nie może wykonywać żadnej pracy zarobkowej. Nie ma przy tym znaczenia charakter podejmowanej pracy zarobkowej. Co ważne wykonywanie pracy zarobkowej dotyczy nie tylko pracy wykonywanej w ramach stosunku pracy, ale także na podstawie umowy prawa cywilnego (np. umowa - zlecenia, umowa o dzieło) i prowadzenia własnej działalności gospodarczej. Niniejszy temat był przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 5 kwietnia 2005 roku, I UK 370/04 (OSNP 2005/21/342) Sąd Najwyższy stwierdził: „Pracą zarobkową, której wykonywanie w okresie orzeczonej niezdolności do pracy powoduje utratę prawa do zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego na podstawie art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa jest każda aktywność ludzka zmierzająca do osiągnięcia zarobku, w tym pozarolnicza działalność gospodarcza, choćby nawet polegająca na czynnościach nieobciążających w istotny sposób organizmu przedsiębiorcy i zarazem pracownika pozostającego na zwolnieniu lekarskim”.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe w sprawie wykazało, że odwołujący się faktycznie w okresie objętym zwolnieniem lekarskim wykonywał czynności trenera bramkarskiego. Jak wynika jednak z zeznań odwołującego

się oraz zaświadczenia wystawionego przez Klub Sportowy (...) za wykonywane czynności nie otrzymał on wynagrodzenia. Nie wykonywał zatem pracy trenera w celach zarobkowych.

Postanowieniem z dnia 31 marca 2021 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy w celu ustalenia czy odwołujący się w okresie od 15 grudnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r. był niezdolny do pracy, czy wcześniej odzyskał zdolność do pracy i kiedy oraz czy udział w zajęciach sportowych dotyczących treningów bramkarskich w ww. czasie mógł mieć negatywny wpływ na jego zdrowie skutkujący wydłużeniem okresu niezdolności do pracy.

W opinii z dnia 9 czerwca 2021 r. biegły ortopeda - traumatolog wskazał, że w okresie od 15 grudnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r. odwołujący się był niezdolny do pracy. Z całą pewnością aktywny udział w treningach w okresie od 15 grudnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r. miałby negatywny wpływ na przebieg leczenia pooperacyjnego lewego stawu kolanowego skutkujący wydłużeniem leczenia i okresu niezdolności do pracy.. Biegły wskazał, że uważa jednak iż udział w treningach w takim zakresie jak podał odwołujący się, gdzie nie ćwiczył aktywnie, jedynie doradzał określał rodzaj ćwiczeń i nadzorował prawidłowość ich wykonania - nie miało negatywnego wpływu na przebieg leczenia pooperacyjnego.

Opinia biegłego była logiczna, spójna, nie budziła zdaniem Sądu Rejonowego wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Była jasna, wyczerpująca i wewnętrznie niesprzeczna. W przedmiotowej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw by kwestionować zasadność przedmiotowej opinii, Sąd zatem podzielił wnioski biegłego.

Uznając, że forma w jakiej odwołujący się brał udział w treningach nie miała wpływu na wydłużenie jego rekonwalescencji oraz czynności te wykonywał niezarobkowo Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu się prawo do zasiłku chorobowego za okres od 15 grudnia 2015 do 27 stycznia 2016 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd I instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł apelację, zaskarżając wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez jego niewłaściwą wykładnię, polegającą na uznaniu, iż niezbędną przesłanką zastosowania tego przepisu jest negatywny wpływ na stan zdrowia aktywności, wykonywanej niezgodnie z celem zwolnienia, podczas gdy zgodnie z brzemieniem tego przepisu możliwość zastosowania jego dyspozycji, nie jest uzależniona od wpływu ww. aktywności na stan zdrowia, a wystarczającą przesłanką zastosowania jest już samo wykorzystywanie zwolnienia niezgodnie z jego celem. Organ rentowy wskazał, że wyżej wymienione uchybienia doprowadziły do nieprawidłowego uznania, iż udział odwołującego w zajęciach sportowych nie stanowił wykorzystywania zwolnienia lekarskiego niezgodnie z celem tego zwolnienia i tym samym ubezpieczony nie jest zobowiązany do zwrotu zasiłku za okres od 15 grudnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r.

Powołując się na wskazane zarzuty, organ rentowy wniósł o zmianę orzeczenia Sądu I instancji – poprzez oddalenie odwołania. Z ostrożności procesowej, w przypadku zaistnienia przesłanek z art. 386 § 4 k.p.c. wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy na początku przywołał treść art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa – wskazując, że ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. 2. Zasiłek choroby nie przysługuje w przypadku, gdy zaświadczenie lekarskie zostało sfałszowane. 3. Okoliczności, o których mowa w ust. 1 i 2, ustala się w trybie określonym w art. 68.

Organ rentowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z drugą przesłanką wskazaną w dyspozycji ww. przepisu tj. wykorzystywaniem zwolnienia niezgodnie z celem tego zwolnienia. Mianowicie celem zwolnienia lekarskiego jest rekonwalescencja. Zatem wykorzystywanie zwolnienia w każdy inny sposób niż leczenie tudzież

rehabilitacja czyli np. w celach rozrywkowych czy sportowych stanowi jego wykorzystywanie niezgodne z celem. Organ rentowy zauważył, iż w tym kontekście dopuszczona w niniejszej sprawie opinia biegłych na okoliczność ustalenia czy udział ubezpieczonego w zajęciach sportowych mógł mieć negatywny wpływ na jego zdrowie a tym samym skutkować przedłużeniem jego niezdolności do pracy, jest nieprzydatna dla niniejszej sprawy, bowiem wystarczającą przesłanką zastosowania dyspozycji art. 17 ww. ustawy jest samo wykorzystywanie zwolnienia w celach innych niż leczenie. Organ rentowy podkreślił, iż z akty sprawy wynika, iż udział odwołującego w zajęciach sportowych nie stanowił formy leczenia, nie był elementem rehabilitacji. Zatem ta aktywność stanowi przesłankę do zastosowania art. 17 ust. 1 ww. ustawy i odmowy odwołującemu prawa do zasiłku za sporny okres, a w konsekwencji zobowiązania do jego zwrotu (apelacja - k. 77 a.s.).

Ubezpieczony Ł. Z. wniósł o oddalenie apelacji. W uzasadnieniu wskazał, że w okresie od 15 grudnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r., przebywając na zasiłku chorobowym w żadnym stopniu nie naruszył art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, nie podejmował wówczas ani żadnej pracy zarobkowej, ani nie wykorzystywał zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia, co zarzucane jest mu w doręczonej apelacji. Odwołujący wskazał, że w ww. okresie trwała przerwa świąteczno-noworoczna, czyli od połowy grudnia 2015 r. do połowy stycznia 2016 r. Po tym okresie dwukrotnie przyprowadził swojego syna na zajęcia bramkarskie do klubu (...), który odbywały się raz w tygodniu. Ł. Z. wskazał, że został poproszony przez kierownictwo klubu i rodziców dzieci o organizację takich zajęć, chętnie się zgodził, dla dobra chłopców, swojego syna i władz klubu, z którymi wówczas był skonfliktowany (odpowiedź na apelację – k. 88 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego podlegała oddaleniu.

Sąd II instancji w pełni akceptuje ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, traktując je jako własne i jednocześnie czyniąc je integralną częścią niniejszego uzasadnienia, odstępuje od ich ponownego przytaczania w tym miejscu.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd II instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszo-instancyjnym naruszenia przepisów prawa materialnego skutkujących koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku bądź jego uchyleniem, tak jak tego żąda apelant.

Przechodząc do oceny zasadności apelacji należy wskazać, iż zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j.: Dz.U.2017 r., poz. 1368 ze zm.) ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Z powyższego wynika, iż prawo do zasiłku chorobowego podlega utracie w przypadku wystąpienia jednej z dwóch przesłanek: wykonywania pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy lub wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia. Przesłanki powodujące utratę prawa do świadczenia mają charakter niezależny, odrębny. Sąd Okręgowy zważył, że zarzut wystosowany w apelacji przez skarżącego w zakresie naruszenia przepisu prawa materialnego był niezasadny i nie podlegał uwzględnieniu. „Nadużycie prawa do zasiłku chorobowego przez wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z jego celem nie jest równoznaczne z naruszeniem zakazu wykonywania jakiegokolwiek pracy, ale tylko pracy innej niż objęta zwolnieniem oraz wymagającej wykonywania czynności przeciwwskazanych dla odzyskania zdrowia. Inaczej mówiąc, w czasie zwolnienia lekarskiego pracownik może wykonywać w ramach swojej pracy pewne czynności pod warunkiem, że nie otrzymuje za nie wynagrodzenia oraz, że nie przeszkadzają mu one w odzyskaniu stanu, jaki był celem udzielonego zwolnienia, czyli zdrowia. Nie chodzi tu zresztą jedynie o odzyskanie pełnej zdolności do pracy, gdyż zdrowie może być traktowane nie tylko jako stan braku objawów patologicznych, ale także jako stan pełnej sprawności fizycznej, psychicznej i społecznej, a więc pełnej zdolności organizmu do utrzymywania równowagi między nim a środowiskiem zewnętrznym.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2000 r., sygn. akt II UKN 71/00). Oceniając istnienie pierwszej przesłanki Sąd Okręgowy w pełni podzielił argumentację Sądu I instancji, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że odwołujący się faktycznie w okresie objętym zwolnieniem lekarskim wykonywał czynności

trenera bramkarskiego. Podkreślić należy, iż za wykonywane czynności nie otrzymał on wynagrodzenia. Wobec tego, słusznie Sąd I instancji przyjął, iż czynności, które Ł. Z. wykonywał na rzecz Klubu Sportowego (...) nie można uznawać za pracę zarobkową w rozumieniu art. 17 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Mając na względzie fakt, iż celem zwolnienia od pracy jest odzyskanie przez ubezpieczonego zdolności do pracy, Sąd Okręgowy dokonał oceny wpływu wykonywania przez odwołującego czynności trenera bramkarskiego w klubie sportowym na proces leczenia i rekonwalescencję. W tym zakresie Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż słusznie Sąd I instancji podzielając wnioski płynące z opinii biegłego sądowego ortopedy-traumatolog z 9 czerwca 2021 r. ustalił, iż forma w jakiej odwołujący się brał udział w treningach nie miała negatywnego wpływu na proces leczenia odwołującego. Wskazać bowiem należy, iż Ł. Z. nie ćwiczył aktywnie na treningach, jedynie doradzał, określał rodzaj ćwiczeń i nadzorował prawidłowość ich wykonania, co nie miało negatywnego wpływu na przebieg leczenia pooperacyjnego.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie w sposób jednoznaczny wskazuje, że nie ma zatem żadnych podstaw do stwierdzenia, iż odwołujący w dniach 15 grudnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r. korzystał ze zwolnienia lekarskiego od pracy niezgodnie z ich celem, a co za tym idzie, że nie przysługuje mu prawo do zasiłku chorobowego. W kontekście powyższych rozważań Sąd Okręgowy przyjął, iż prezentowana w apelacji argumentacja jest chybiona i nie może być podstawą jej uwzględnienia. Sąd Okręgowy zważył, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, zaskarżone rozstrzygnięcie było prawidłowe.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy w Warszawie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.